

Sygn. akt I C 846/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	ASR Agnieszka Chłopik
Protokolant:	Joanna Matusiak

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2018 r. w Legionowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko pozwanej M. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 846/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie przeciwko M. K. o zapłatę kwoty 333,41 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, iż swoje roszczenia powód wywodził z umowy limitu odnawialnego w (...) nr (...), jaką pozwana zawarła z powodem w dniu 7 grudnia 2010 r. Z uwagi na nienależyte wykonywanie przez pozwanego zaciągniętego zobowiązania umownego, polegającego na braku terminowego regulowania wpłat, skutkujące naruszeniem warunków umowy, zadłużenie powstałe na tle jej realizacji stało się wymagalne z dniem 22 maja 2013 roku (k. 1-2v pozw).

Postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2018 roku referendarz sądowy przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Legionowie z uwagi na stwierdzenie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty (k. 3).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 7 grudnia 2010 roku M. K. zawarł z (...) Bank S.A. umowę o limit odnawialny rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego nr (...).

W związku z nienależytym wykonywaniem umowy przez pozwaną powstało zadłużenie w kwocie 333,41 zł, które z dniem 22 maja 2013 r. zostało postawione w stan pełnej wymagalności.

Pismem z dnia 8 czerwca 2018 roku powód wystosował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty wymagalnego zadłużenia w kwocie 333,41 zł. Na wyżej wskazane zadłużenie złożyły się: kapitał 135,97 zł, odsetki umowne 91,72 zł oraz opłaty 105,00 zł.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie twierdzeń powoda zawartych w pozwie.

Sąd zważył, co następuje.

Pozwany nie wdał się w spór; zawiadomiony prawidłowo przez dwukrotne awizo nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę i jednocześnie nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności ani nie złożył odpowiedzi na pozew. Powyższe dało podstawy do wydania w sprawie wyroku zaocznego na podstawie art. 339 k.p.c.

W przypadku zaistnienia podstaw do wydania wyroku zaocznego, Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W niniejszej sprawie, pomimo niezwykle skąpego materiału dowodowego (powód nie przedstawił nawet umowy, która miała być źródłem jego roszczenia, gdyż przedłożona została jedynie umowa o kartę płatniczą debetową do rachunku nr (...)) Sąd uznał za prawdziwe twierdzenia zawarte w pozwie.

Uznanie za prawdziwe twierdzeń podniesionych przez powoda nie zwalnia jednak sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Sąd rozpoznający sprawę w warunkach zaoczności ma obowiązek rozważyć, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądania.

Mając na względzie przytoczone przez powoda twierdzenia, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód dwukrotnie oświadczył, iż termin wymagalności całości roszczenia przypadł na dzień 22 maja 2013 roku.

Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie pieniężne zgłoszone w pozwie podlega przedawnieniu. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W myśl art. 117 § 2¹ k.c., który wszedł w życie w dniu 9 lipca 2018 r., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. W niniejszej sprawie strona powodowa jest przedsiębiorcą, który występuje przeciwko konsumentowi.

Zgodnie z treścią przepisu art. 118 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 lipca 2018 r., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. W niniejszej sprawie zastosowanie ma jednak przepis art. 118 w brzmieniu dotychczasowym, gdyż roszczenie przedawniło się przed dniem wejścia w życie nowelizacji (art. 5 ust. 2 ustawy nowelizującej z dnia z dnia 13 kwietnia 2018 r.).

Termin przedawnienia roszczeń banku wynikających z umowy o limit odnawialny w rachunku bankowym wynosi trzy lata (art. 118 k.c.), ponieważ roszczenie to ma związek z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą.

Roszczenie powoda wynika z umowy o limit odnawialny w (...). Jest to odrębna umowa od umowy rachunku bankowego, która ma charakter kredytowy. Stąd nie ma do niej zastosowania skrócony dwuletni termin przedawnienia przewidziany w art. 731 k.c.

Warto zauważyć, że przedstawione w pozwie okoliczności nie pozwalają także na ustalenie, że roszczenie powoda wynika z umowy dotyczącej elektronicznych instrumentów płatniczych, co z uwagi na datę zawarcia umowy mogłoby

wskazywać na konieczność zastosowania dwuletniego terminu przedawnienia przewidywanego przez art. 6 ustawy z dnia 12 września 2003 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych. Ustawa powyższa została uchylona z dniem 7 października 2013 r., jednak skrócony termin przedawnienia ma zastosowanie do roszczeń powstałych przed dniem 7 października 2013 r. i nieprzedawnionych do tego czasu (art. 26 ustawy z dnia 12 lipca 2013 r.).

Z uwagi na powyższe należało przyjąć, że roszczenie dochodzone pozwem przedawnia się w terminie trzech lat.

Powództwo w niniejszej sprawie zostało wniesione w dniu 26 czerwca 2018 roku, a zatem już po upływie trzyletniego okresu przedawnienia, przyjmując datę wymagalności podaną przez powoda. Jednocześnie powód nie podniósł zaistnienia okoliczności, które powodowałyby zawieszenie albo przerwanie biegu tego terminu.

W sprawie, pomimo jej wszczęcia przed dniem 9 lipca 2018 r., czyli wejściem w życie nowelizacji przepisów o przedawnieniu roszczeń, należy zastosować znowelizowane przepisy art. 117 i 117¹ k.c. Zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej z dnia z dnia 13 kwietnia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym Kodeksie cywilnym w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą. Sąd miał zatem obowiązek wziąć z urzędu pod uwagę skutki przedawnienia roszczenia zgłoszonego w pozwie.

Wymaga podkreślenia, że w ocenie Sądu w sprawie nie istnieją żadne okoliczności, które pozwalałyby, w myśl art. 117¹ k.c., nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi i nie wymagają tego względy słuszności.

Z tych wszystkich względów powództwo o przedawnione roszczenie podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w sentencji wyroku zaocznego.

Sąd nie orzekł w sentencji wyroku o kosztach z uwagi na fakt, iż powód przegrał sprawę, natomiast pozwany, nie ustosunkowując się do treści pozwu oraz nie stawiając się na termin rozprawy nie udowodnił, by w niniejszej sprawie poniósł jakiegokolwiek koszty.